

COMENTARI CENTRE SIMBÒLIC

LA PRIMAVERA: SUPORT A LA MEDITACIÓ

En aquest Centre he volgut simbolitzar la primavera.
De fet coincideix amb el primer seminari de primavera d'aquest curs 2009-2010

He intentat tenir presents els cinc elements:

Terra →	pedres i el jardí
Aigua →	les flors
Aire →	l'encens
Foc →	l'espelma
Eter →	el propi espai que ocupa el centre

La **PRIMAVERA** és un moment oportú per connectar-nos en la nostra força interior. També per aprofitar i fer neteja en el sentit més ampli de la paraula...per poder obrir noves vies i caminar en llibertat.

Les **FLORS** simbolitzen l'exuberància de la natura que també es manifesta en el nostre cos i per tan una oportunitat per posar-nos en harmonia amb aquesta transformació de la natura. Possibilitat per connectar amb la bellesa i per tan també amb la nostre bellesa interior.

A la primavera iniciem un nou cicle de l'any, moment per sembrar noves llavors, de cuidar el nostre **JARDÍ** interior, en definitiva sembrar el camí d'una nova realitat. El jardí zen també ens invita a modificar cada dia la posició de les pedres i el traçat de la "terra", una manera d'aquietar la ment, saber viure en aquest canvi constant i alhora crear el nostre present. La terra és el nostre cos i nosaltres som la consciència, aquesta sacralitat que tots portem dintre.

Els **ÀNGELS** com a pura essència de llum...

Però la primavera també és crisi i per tan cal esforç, disciplina i coratge (tapas), també escolta i autoconeixament (svâdhyâya), acceptació i gratitud per poder renéixer i connectar amb el nostre impuls vital (îshvara pranidhâna)...d'aquí el Ioga de l'acció ...el Kriya Ioga que Patanjali ens presenta al principi del segon capítol dels Ioga Sutres...

Per què **Kriyâ Ioga**???

... per reduir les nostres afliccions –Klesha: Avidyâ –ignorància, Asmitâ – percepció equivocada, Râga – Enganxament, Dvesha – aversió i Abhinivesha –pors

... per caminar cap a la llum cap a Samâdhi

En definitiva el Ioga com a camí de transformació.

M'agradaria tancar aquest comentari llegint un poema de Josep Carlos Llop amb un text descriptiu músic literari però real.

Montserrat Òdena Jardí
Grupo Inicio
Abril 2010

VIEJO OFICIO

Escribir una palabra y otra detrás,
y estrenarlas, como si cada una fuera
la primera mañana del mundo.
Y la emoción de nombrar esa mañana.
Aquí la inteligencia es un manual
de instrucciones. Nada importa,
salvo el lenguaje de las emociones;
nada importa salvo la verdad
que nos salva. Y la música
Basta con afinar el oído
y escuchar lo que hay detrás
del ruido del mundo.
O lo que es lo mismo:
vivir como un gorrión
después de haber sido pavo real.
Y que cada página sea un jardín
nacido de la selva;
que ese jardín sea también un huerto
y una forma de respirar
que deriva del oficio de vivir,
entre la incertidumbre
y la humildad. Una casa, en fin,
donde habitar lo real transfigurado
y sentir la gratitud por ello,
como si fuera lenguaje revelado.
Y luego leer lo escrito y no saber
Cómo fuiste capaz.

JOSEP CARLOS LLOP (Escriptor Mallorquí, Palma 1956)